Humus

Per DavidG el ds., 04/01/2020 - 12:43

A la pregària, en posar-me davant Déu, la postura és la que, en primer lloc, expressa quina intenció habita el meu cor.

Mostrar penediment acarxofat al sofà, resulta poc creïble. Tampoc és creïble dir “us ho demanem, Senyor”, assegut amb les cames creuades i la mirada perduda pels racons.

Les postures de la pregària són infinites, tantes com persones que preguen. Hi ha dos trets que poden ser comuns a totes ells i que poden ajudar a que el cos sigui el primer en situar-se en “mode pregària”.

En primer lloc, **cercar el màxim contacte possible amb el terra**. La nostra connexió amb la superfície horitzontal es limita normalment a la planta d’ambdós peus. Quina èxit de la nostra evolució com a espècie!; car aquest discret contacte ens possibilita una major llibertat de moviments i un més gran control visual de l’entorn.

Però, per a pregar ens cal ser humils i la humilitat té a veure amb l’humus, el terra. Qui es posa a pregar cercarà seure a terra, posar-se de genolls o prostrar-se, fins i tot. La humitat, la fredor, la pols, l’olor a terra que arriba a nosaltres quan ens situem en contacte amb el sòl ens parlen d’on venim i d’on tornarà el nostre cos abans que siguem rescatats pel Senyor.

La pregària, per tant, ens rescata de terra. I, per això, el segon tret físic que ens ajuda a pregar és **situar-nos per sota de la nostra alçada habitual**. Acotem el cap, ens seiem en una cadira o sobre els nostres talons, ens reclinem pels genolls...ens disposem així a sentir interiorment l’”aixeca’t i camina” que és la crida del Senyor a qui ha trobat gràcia als seus ulls.

De manera que l’estona de pregària serà un progressiu anar-nos aixecant de terra, atrets per Déu. O, dit d’una altra manera, pregar és erigir-nos perquè hem sentit el nostre nom més vertader.